

«Блазѣ, комуто на чeстѣта се падне» —
Обаждаха се други. А съ глава
Посвиваха пѣкъ трети, вѣкъ живѣли,
Свѣтъ упознали, — шепнейки изниско:
«Блазѣ и. . . . Ехъ, кабилъ ни край не е
На хубаво да води тая хубость.»

За Ралица залиташе най вече
Стоичко Влахѣтъ, заможенъ и личенъ.
Ергенъ, единъ на майка и баща.
Но ней сърдцето дало бѣше вѣсть
И тегнеше душата и къмъ други:
Примамили я бѣха съсь дeпe
На Ива Бойчинъ ваклитѣ очи
И думитѣ му ^{Блазѣ} крoткѣ, като ранна
Роса при пролѣтъ. Вреди ли невреда,
Че сиромахъ е Иво! . . . Двама лика
И прилика, единъ за другъ родени, —
Единъ у другъ залобени нечудомъ.
Той бѣше строенъ яворъ столоватъ,
Тя тънка, вита, кършена лоза:
Лоза се окол' явора обви —
Около Ива Ралица дѣвoйка!

Минà Кръстовденъ. По поля и дoма
Се работи привършваха. Ей острый
Горнякъ повѣ; гората пожелтѣ;
Напуснати, посърнаха полята.

У Ралица ходѣха китни свати.
И чу се вѣсть низъ село, че на-скоро